

GØGL OG FODBOLD

Af John Andreassen
xjoan@amtsavisen.dk

RANDERS: Underligt som man nogle gange kan få en fornemmelse af, at tiden omkring én går meget hurtigt. Man kan blive helt overrasket over, hvis man møder en skolekammerat, hvor gammel vedkommende er kommet til at se ud. Det er, som om ens hjerne udstyrer én med et

filter, der på magisk vis fjerner rynker og grå hår og gør ens hukommelse selektiv i en grad, så man falder i den samme grøft som ens forældre og bedsteforældre i årevis har befundet sig i. Den grøft der hedder: Alt var bedre i gamle dage.

Dagens »Dengang« byder på gøgl og fodboldfest og kan måske pirre erindringen.

God fornøjelse!

Gøglerfestival på Justesens Plæne

I maj 1993 lagde Randers rammer til en gøglerfestival.

Optrædende fra nær og fjern strømmede til for at underholde store og små på Justesens Plæne, hvortil gøglerpladsen med det store telt var henlagt. Man kunne opleve alt lige fra sabelslugere over jonglører og linedansere til klowne, akrobater og kameler.

Festivalen blev officielt åbnet af præsten Inge-Lise Wagner, der også var kendt som gøglerpræsten. Hun havde embede i Hanstholm, men blev landskendt - blandt andet for at køre på motorcykel.

På åbningsdagen kunne man blandt andet opleve den japanske linedanserinde Naomi fra Cirkus Julius, som fotograf Lars Rasborg har fanget på linen.

Fodboldfest i gaderne

1. oktober 1987 lykkedes det træner Ernst Netuka at bringe Randers Freja op i 1. division i fodbold - altså den daværende højeste række i dansk fodbold.

En bedrift der blev behørigt fejret på gader og stræder over hele byen.

Der var i øvrigt spænding til det sidste om den sidste oprykningsplads efter Silkeborg, der sluttede som nr. 1.

Gennem hele efterårssæsonen lå Randers Freja side om side med B 1913 og de to hold sluttede med 37 point for 26 kampe, men Randers rykkede op, da deres målscore var plus 35 mod B 1913's plus 16.

Glæden blev dog kort, for året efter sluttede Randers Freja sidst i 1. division med kun 8 point i 26 kampe og blot to sejre i hele sæsonen - hjemme over AaB og ude over Vejle, men det var der ingen, der vidste på festaftenen 1. oktober 1987, som fotograf Richard Sylvestersen forevagede.

GÅ UD I BILEN!

Opdragelse. Træd et skridt tilbage, når du som forældre føler dig presset og stil dig selv nogle spørgsmål.

Af Helle Skjerk
coach og psykoterapeut

RANDERS: Situationen er velkendt. Henne i Rema - fredag før spisetid. En mor og far med tre-fire børn er ude og handle. En af ungerne vil have det ene, en anden af ungerne kan ikke lide det, men vil have noget andet. Børnene skændes, mundhugges, begynder at slå på hinanden. Den lille i vognen begynder at blive urolig. Suttet på gulvet - hylér. Mor tysser, siger nej til det ene og det andet, far siger det højere.

Bemærkningen, som jeg hæfter mig ved, er - »så kan du sidde i bilen!!!« - HØJT og TRUENDE.

Hvad?
Hjælp?
Gør dog noget!

Jeg får sved på panden ved tanken om, hvad der kunne ske for et barn på fire-fem år alene ude i bilen.

En anden dag gik jeg på fortovet og kunne på lang afstand høre et barn græde hjerteskræende, nærmest opgivende. Mens jeg nærmede mig, blev lyden højere, uden at jeg egentlig kunne se noget barn. Foran mig vendte nogle andre fodgængere sig om og kikkede i retningen mellem to huse, ind mod

en P-plads.

Der var en del trafik, da det var gå-hjemtid. Nu kunne jeg endelig se, hvor lyden kom fra. Et barn på to-tre år sad - gik på sine knæ på det smalle fortov, der var plads til i passagen. En ung kvinde stod over 20 meter længere fremme og råbte - kom så. Det var tussmørke, og hun var nærmest en sort silhuet.

Rædselsslagen stoppede jeg op og skærmede barnet for bilerne, der passerede tæt på barnet, og jeg kaldte på moderen. Hendes reaktion og svar var - »han skal selv lære at gå!«

Hvad?
Hjælp?
Gør dog noget!

Lamslæt af rædsel over, hvordan voksne menneskers dømmekraft så let kan forsvinde - når de er pressede, eller?

Howdan kan jeg hjælpe her?

Det er velkendt, at børn ikke kan klare sig sikkert i trafikken, for de er syv-otte år. Og da kræver det en del træning og ihærdig indsats fra de voksne.

Vi voksne kender godt til at blive overrasket over, hvor hurtigt tingene går derude. Børnene har slet ikke samme overblik - og slet ikke før de er over 9-10 år.

Det er naturligt, at vi forældre gerne vil lære vores børn at opføre sig ordentligt eller at gå selv.

Intentionen er god, men måske ville det være godt at overveje måden, tidspunktet og stedet at gøre det på.

For at der ikke skal opstå farlige situationer, som dem jeg har beskrevet, er det vigtigt som forældre at tage ansvar for tid og sted for opdragelsen.

Vi skal selvfølgelig sætte grænser for vores børn, så de lærer at begå sig, og vi kan holde ud at være sammen med dem. Ovenstående er dagligdagseksempler på voksne, der mister forbindelsen med fornuften.

Mit råd er: Træd et skridt tilbage, når du som forældre føler dig presset og stil dig selv nogle spørgsmål som:

Hvem har glæde af, at alle børnene er med på indkøb i myldretiden?

Findes der andre måder - tider at købe ind på?

Findes der andre fordelinger af pasning/passivering af børnene, mens der handles?

Hvad vil jeg gerne, at børnene husker fra vores indkøbsture?
Er mit barn trodsigt for at irritere mig - hvad ønsker barnet at opnå?
Hvordan tager jeg ansvar for mit barns

opdragelse?

Er det det rigtige tidspunkt at sætte grænser - hvad er konsekvenserne af mine udsagn, trusler - eller straf - vil/kan jeg gå hele vejen?

Hvad lærer jeg barnet med min egen opførsel og tilstedeværelse på den her måde - kan jeg bedre lide eller gøre noget andet?

Så kære forældre. Hjælp børnene som ligeværdige mennesker - de er dog kun til låns!

Kærlig hilsen
Helle Skjerk

Brevkasse

■ Brevkassen om livet og hverdagen er et element i RandersWeekend

■ Har du spørgsmål til din aktuelle situation eller et emne, du ønsker berørt, kan du sende en mail til Helle Skjerk på helle@favnta.dk

